

[Christmas Møller.]

uden Udvalg (Socialministeren: [Steincke]: Naah, ja!). Ja, jeg mener ogsaa, at det kan vi tage lidt lettere paa; men naar nu den højtærede Socialminister sagde dette, hvordan vilde saa den højtærede Ministers Stilling være, hvis dette Lovforslag blev gennemført, og han ikke fik noget Forslag om Forsørgelse gennemført, thi ifølge § 85 ophæves den nugældende Invalidrentelov, Aldersrentelov og Sygekasselov. Hvis den højtærede Minister altsaa gennemfører dette Lovforslag og lader det være den eneste Lov, og vi siger, Overgangsbestemmelserne er vi igennem, hvordan vil den højtærede Socialminister saa med den nuværende sociale Lovgivning, vi har her i Landet, og saaledes som Forholdene ligger, bære sig ad overfor alle de Mennesker, som til sin Tid kun vil have Fattighjælpen at henholde sig til? (Socialministeren: [Steincke]: Hjælpekasserne). Hjælpekasserne, siger den højtærede Socialminister, saa fik vi nok at se, hvad det var for en Udvikling, vi fik paa hele dette Omraade. Nej, dette viser, højtærede Minister, at dette Lovforslag aldeles ikke kan gennemføres isoleret, det kan kun gennemføres som Led af en Plan, tagende Hensyn til det hele, gældende det hele.

Jeg vil dernæst gerne sige, at man ogsaa efter min Opfattelse maa rejse det principielle Spørgsmaal, om det er rigtigt, saaledes som Lovforslaget har gjort det, at slaa Aldersrentenyderne og Invalidrentenyderne sammen. Dette er et Spørgsmaal, som det er meget vanskeligt at tage Stilling til; men jeg for mit Vedkommende vil gerne fremhæve den Betragtning, at medens man om de gamle dog kan sige, at de har levet deres Liv raske, indstillet paa, at de skulde blive gamle — og derfor har man det Krav paa dem, at de søger at indrette sig saaledes, at de kan klare i hvert Fald noget af deres Alderdom —, saa er det for Invalidernes Vedkommende — jeg tænker f. Eks. paa en Mand, der bliver Invalid i en ung Alder, bliver blind i Tyveaarsalderen, bliver lam i Femogtyveaarsalderen, eller hvad man nu vil tænke sig — en langt haardere Skæbne, der rammer dem, end den, der rammer de gamle.

Dette kunde efter min Opfattelse tale for, at man, hvad vi hidtil i al Almindelighed har gjort, behandlede Invalidrentenyderne bedre end Aldersrentenydere. Den højtærede Socialminister gør det jo paa visse Omraader med sit Hjælpeledstillæg, men alligevel synes jeg, det bliver et Spørgsmaal, om man paa en Maade kan slaa

dem fuldkommen sammen, i det Øjeblik man bygger det hele paa Understøttelse, paa Forsørgelse.

Jeg skal dernæst, fordi vi maa se paa det Lovforslag, der i Dag foreligger til Behandling, som et Forslag, der er en Sammen- dragning og en Revision af tre Love, vende mig til selve Lovforslagets nærmere Indhold og gøre nogle Bemærkninger til Sygeforsikringen, Aldersrenten og Invalidrenten.

Om dette sagde den højtærede Socialminister — det staar i Folketingstidende Sp. 3451 —:

„Men en Betingelse for et frugtbringende Resultat er det da ogsaa, at man ikke fra nogen Side drager Strids- øksen frem eller fordyber sig i tidligere Tidens alt for skarpe politiske Kampe om disse Spørgsmaal.“

Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Socialminister siger dette, han har oven i Købet ikke hørt til de værste paa dette Omraade, han har vel været en af de bedste til ikke at gøre tidligere Kampe her stærke, men den højtærede Socialminister vil jo ikke kunne bestride, at vi har gennemlevet et Par Aar, hvor Landet har staaet i den politiske Stridsøkses Tegn, hvor der ikke fra de nuværende Regeringspartiers Side saa at sige har været andet end de voldsomste Angreb paa os andre.

Jeg maa derfor have Lov til at sige til den højtærede Socialminister, som altsaa er enig med den tidligere socialdemokratiske Socialminister, at vi skal behandle hinanden menneskeligt, at det skal vi, naar det er Socialdemokrater, som er Ministre, ikke saa meget, naar andre er det (Socialministeren [Steincke]: Jeg er ligeglad). Den højtærede Socialminister maa jo ikke kunne forvente, at man lader en Agitation gaa sin fuldkom- men uanfægtede Gang og saa, naar den ved sine Overdrivelser har fremkaldt et Resultat, lader hele Spørgsmaalet ligge.

Jeg tænker paa den Tale, som den nu- værende højtærede Statsminister holdt som Socialdemokratiets Ordfører ved Behand- lingen af den sociale Nedskaeringsplan den 22. Februar 1927, hvor han talte om, at Socialdemokratiet skulde gøre, hvad det kunde, „for at forhindre den storstilede Plyndring af Fattigfolk“. Naar man talte om „denne lumpne Politik“, „den lump- neste Politik, der nogen Sinde er ført her i Landet“ — en Politik, som mit Parti paa Grund af de økonomisk ændrede Forhold gik ind for —, maa man virkelig, naar man nu ser Socialdemokratiet og det radikale Venstre paa adskillige Omraader i en Stil-